

Un martor al timpului

Răzvan Poșchin

Ploi metalice cad pe trupul meu sfâșiat
iar noaptea o car pe spate și-mi simt sudoarea otrăvită
mă las purtat de-un vânt călăuz
în locuri crepusculare unde se văd anii
ce-au trecut pe lângă mine fără știre, fără să-i văd
se văd orașe-n decadentă, ruine păgâne
femei ce-și port copiii la piept plâng la colțul unei străzi uitate
iar bărbații se sinucid punându-și la cap doar arme
luna, vie într-un timp trecut, acum nu se mai arată, e doar o candelă tristă
iar peste orașele învechite doar ploi mai curg din cerul mohorât
e o junglă de sclavi și regi pedanți
un haos plămădit din subteranele morbide
ale oamenilor ce n-au știut să trăiască în armonie

mă simt o carne putrezită, un suflet dezolant
eu, cel ce port regretele tuturor oamenilor în mine
mă las purtat de acel vânt călăuz
într-o altă lume
sperând să nu se sinucidă și ea în propriile greșeli